

SOLUL PĂCEI

FOAIE RELIGIOASĂ

ABONAMENTUL :

PE UN AN	2.50 fliteri
PE JUMĂTATE AN	1.30 "
PENTRU STRĂINĂTATE PE AN	3.— cor.

APARE :

ÎN FIECARE LUNĂ ODĂTĂ. ABONAMENTUL SĂ SE TRIM LA WELKER JÓZSEF, BUDAPESTA, VII., HÁRSFA-U, 33 TOATE SCRIBERILE LA V. BERBE CAR, KÖRÖS-BÖKÉNY

„IMPĂCAȚI-VĂ CU DUMNEZEU” — VĂ ROAGĂ SOLII LUI CHRISTOS. (II. COR. 5, 20.)

„Numele lui este: Cuvântul lui Dumnezeu.”

(Apoc. 19, 13.)

Sfârșitul.

Dela W. Ashmore D. D.

4. Noi venim deci la punctul vremii, când cuvântul lui Dumnezeu să se facă de Duchul sfânt folositor ca nici când mai înainte, spre mântuirea tuturor sămănțiilor și neamurilor și limbilor, și când națiunile aceloră, care sunt mântuiți, să umble în lumina lui. Este El de ajuns la aceasta?

Aceasta „carte sfântă” a întrecut toate „cărțile sfinte”. Cum toiagul lui Moisi, când să făcu șerpe, a înghițit toate toiagele farmecătorilor. Când Ilie aduse jertfa sa de seară, așteptase el, până toți profetii lui Baal au gătat și au depus nedejdea lor. Când veni apoi la el rândul, îi răspunde Dumnezeu prin foc. Noi așteptăm o repetare a acestei pățanie în cuprins universal. Unde apăru odată Biblia în sfera vieții națională, îndată s'a dovedit ca o putere universală. Iar noi suntem convinși, că valorizarea ei în trecut către valorizarea ei în viitor este numai lucru copilăresc. Ziua rescumpărării lumii să apropie. „Acuma este rescumpararea noastră mai aproape, decât când am crezut.”

Doi factori sunt, cari condiționează lucrarea cuvântului lui Dumnezeu.

Este mai nainte însăși cuvântul lui Dumnezeu și a doua este Duchul sfânt. Statistica cea plină de viață a acestei sf. Scripturi arată câteva trăsături singulare. O sabie este totdeauna o sabie și o repezește, cum o făcu Cherubimul în grădina Eden. Vin vremuri în istoria omenimei, când să pare a fi cuvântul lui Dumnezeu despoiat de toată puterea sa. Oamenii să pare a se îngriji de el mai puțin, a-l tracta cu indiferență sau cu încredere crudă, sau a și vorbi despre el cu ușuritate ca despre o literatură, despre care își pot face observările lor și a trece peste el cu cuțitele lor de scâlpit (belit), în loc a pune jos încălțămintele lor și a se pleca pe pământ sfânt în pocăință plină de respect și din inimă în pulbere. Să pare că cartea aceasta primește toate cu așa răbdare minunată și trecere cu vederea, că prietenii ei sunt întotdeauna surprinși.

Dară apoi vin și vremuri în pățania omenească, când își face caracterul său ca foc și ca barost spre adevăr și cu putere nerestentă pătrunde (taiă). Așa a fost spre pildă deșteptarea cea mare în Englanda nouă în anul 1732. Predicatorii nu aveau de lipsă, a repeta tot aceea de douăsprezece ori, ca să facă impresie; erau numai puține cuvinte alui Dumnezeu, de multe ori numai una sângură propoziție, care îndată arunca

pre un bărbat tare la pământ. În acele zile era cuvântul lui Dumnezeu în putere. O sângură predică dela Ionathan Edwards aduse întreaga adunare pe genuunchi. Așa o să vină iarăși.

Acești critici mai înalți să-și facă numai mai înainte lucrul lor întreg gata; noi așteptăm, că cuvântul lui Dumnezeu se va întoarce apoi contra lor și ei vor cădea naintea lui ca iarba de coasă. Lumea va fi la aceasta pregătită. Noi credem, că secolul toamă început va fi secolul cuvântului lui Dumnezeu, secolul Duchului sfânt în bogăția sa și secolul unui seceriș de misiune, care va tresălta ca libanul.

Câte odată să pot vedea în orașe mari americane ca la cincizeci de șuruburi arădicătoare sub zidurile unui edificiu mare, cari sunt puse acolo, ca să o arădice. Când vine clipa, toate să întore odată, și edificiul să înalță în sus. Toamă așa este astăzi cu lucrul în lumea păgână. Patru sute și douazecișiopt de traduceri a cuvântului probat și încrezut alui Dumnezeu sunt ori gata ori încă în lucru — din cuvântul lui Dumnezeu, despre care noi aici vorbim, nu despre unul modificat și propus de critici. Dacă predicatorii nostri de aici din țară să lasă cumva îngroziți și ar îngădui ceva apăsărei Enciclopediștilor biblici, s'ar scula cele trei sute de versiuni păgâne și i-ar condamna și i-ar pune de-o lăture. Biblia, care noi o avem acuma, a ajuns deja Biblia națiunilor. „Bibliile” lor proprii, dacă așa le-am numi, trebuie să se ascundă în peșterile stâncilor și în bortele pământului de spaima lui Iehova și de măreția Măiestății lui, când El se va scula, ca să spaimănte pământul“. Care din toate aceste „Biblii” ale lor poate arăta numai chiar unui suflet, care prin înfrurirea lor ar fi renăscut și pe deplin schimbat, ca așa bărbați ca Iohn Bunyan și Iohn Newton și Harry Mc. Auley și mii peste mii ca aceștia?

Pentru aceea așteptam noi și dorim și ne rugăm și lucrăm pentru *binecuvântarea focului lui Dumnezeu. pe cuvântul său*. Limbile cele infocate vor fi sămnul cel caracteristic a neamului viitor. Și încă mai una, Dumnezeu încă n'a ajuns la capăt cu aceea, a zădărnici înțelepciunea înțelepților.

Nu sunt „Specialiști” aroganți pe scaune academice de învățat, cărora le-a încrezut acuma Dumnezeu zisele sale, ci bărbați simpli, de jos, plini de Duch din toate națiunile. Aceia sunt acei bărbați, cari vor urma lui Christos în rănăștere. Aceia sunt acei bărbați, cari formează trupa de războiu de ascultători și au să-i „urmeze pe cai albi, îmbrăcați în haine albe, curate, de în subțire“. „Numele lui e credincios și adevărat. Ochii lui sunt ca flăcări de foc; din gura lui iasă o sabie ascuțită, ca să lovească cu ea neamurile.“ Vino curând, oh Regele regilor și Domn al domnilor! Pământul suspină și te așteaptă!

Din Wge.

Epistola lui Pavel către Efesenii.

Continuare.

De H. Meyer.

Vers 19. 20. a. *Și preaînalta mărire a puterii sale către noi cari credem, după lucrarea puternice sale tărie, cu care a lucrat în Christos, sculându-l din morți. . .*“ Mare, pentru noi oamennii nemăsurat și nemărginit preste tot cuprinsul mare este puterea lui Dumnezeu prin care a făcut El lumea din nimic le-a strigat, le-a făcut minunate și mărețe și până astăzi le-a ținut și purtat, — Dară încă cu mult mai mare este *aceea* putere alui Dumnezeu, prin care El pre noi păcătoșii ne mântuește, ne înoeste, sfințește și ne face fericiți, — și lui spre proprietate, ca bogăția lui cea mai prețioasă, ca moștenirea sa măreață. Când i-a plăcut lui, a face luminile vezibile și nevezibile, nu-i stătea lui nimic,

mai ales nici o chestie justifică contra. Și dacă la reînnoirea sistemului soarelui nostru și a planetelor, către care și pământul nostru aparține, — ruinate de Satana, după cum trebuie s'o primim — s'a opus Satana, totuși nu o putu el — deoarece acestei reînnoiri nu-i stătea nici o chestie justifică contra, împiedeca nici ingreuna. Că toată puterea lui, ori și cât de mare este ea față de noi, față de Dumnezeu e ea mai puțin ca nimica. Inse de tot altcum stă cauza la restaurarea, mântuirea și fericirea și reglorificarea oamenilor pentru Dumnezeu: Că aceștia sunt prin păcatul lor, prin înșelăciunea păcatului, — prin viclenia și puterea Satanei, prin care el i-a amăgit, supuși Satanei și nesupuși lui Dumnezeu și au căzut dela El și s'au stricat, și s'au supus Satanei și s'au făcut pradă lui ajungând sub puterea lui. Deși cu aceasta a comis Satana cel mai mare rău contra lui Dumnezeu, cel mai mare și mai strigător nedrept contra lui Dumnezeu și cu aceasta și'o atras mai mare pedeapsă de iad; — dară oamenii au ajuns în posesiunea și puterea lui prin propria decideră și prin voia lor și s'au făcut părtași soartei lui. Și redobândirea lor din posesiunea lui și scăparea lor din puterea lui și dela participarea soartei lui și de natura lor satanică și și stricăciunea lor cumplită, — deplina lor recreare și restaurarea și reînnoirea lor în chipul lui Dumnezeu și ființa lor și redobândirea lor pentru Dumnezeu, pretinde mai mult ca înmînta creare a toate lumile prin atotputernicul lui cuvânt: — Aici este nainte de toate vorba despre o chestie juristică, deși de sigur nu față cu Sătana, — el de sigur n'are nici un drept juristic către ei: El însăși este — sau era — însăși alui Dumnezeu, creatura lui Dumnezeu, și cu aceasta obligat spre mulțumită și închinăciune și supunere și iubire credincioasă față de Dumnezeu. Pentru aceea și căderea lui dela Dumnezeu și nesupunerea lui și ne iubirea lui și necredincioșia lui față de Dum-

nezeu, — și mai mult că el se duce spre oameni prin viclenie și amăgire în nesupunerea sa și în căderea sa și în condamnarea sa, l-a pus în ceea mai mare nedreptate, și l-a făcut vrednic de cea mai îngrozitoare condamnare. — Pentru aceea de sigur nu trebuie să fie ei rescumparați prin oarecareva act de juristică: Deși sunt ei de sigur în posesiunea și puterea lui, dară totuși numai prin o răpire răuvoită și frivolă contra lui Dumnezeu, scoși prin amăgirea lui satanică prin înșelăciunea oamenilor. Iar pentru aceasta de sigur nu-i se cuvine alta satisfacție, ca numai blăstemul vecinic și chinul vecinic de iad dela Dumnezeu. Dară rescumparați trebuie să devie ei de predarea lor către Satana și nesupunerea lor și necredința lor față de Dumnezeu și căderea lor dela El stricăciunea cauzată a ființei lor și cu aceasta vrednicia lor cauzată de blăstem și condamnare, — de moartea, de judecata și de condamnarea vecinică. Aceasta rescumpărare s'a făcut prin moartea și învierea lui Christos precând a aruncat Domnu păcatul nostru a tuturor pe El, și pre El, după moartea lui de espiaie suferită pentru păcatele noastre „l-a înviat din morți și l-a pus de-a dreapta sa în cer.“

Învierea Domnului nostru din morți a pretins nespuș mai multă putere ca ori care altă înviare de morți și mai mult ca toate învierile de morți la olaltă, — deși nu într'atăta însăși învierea, ca mai mult aceea, ce merse naintea ei și trebuia să meargă naintea ei: Cum e de știut, tesaușe prețioase, cufundate în fundul mării, să scot cât să poate prin cufundători și tot felul de alte mijloace ajutoare iarăși. De unăzi însă cetii eu despre o corabie cufundată, care înce să încercară a o scoate, că arădicarea ei nu-i cu puțință, — că oare pentru că zăcea prea adânc, ori pentru prea marea greutate, sau oarecare altă cauză, nu era spus. Dară nici când n'a fost ceea așa greu, ca sarcina cea năpraznică a păcatului lumii, care

trebuia s'o poarte unul-născut Fiu a Tatălui, — când deveni Mielul lui Dumnezeu, — pentru noi. Și nici când n'a fost ceva atât de înfricoșat și de totului adânc apăsător, ca cum era mânia și blăstemul lui Dumnezeu, care pe El garantul și mijlocitorul suferind pentru noi — zăcea pentru păcatele noastre a tuturor. Noi încă nici odată n'am cunoscut pe deplin — și dacă puțin — greutatea cea înfricoșată a păcatelor noastre, groznicia lor, și greutatea și povoaara cea năpraznică a mâniei și blăstemului lui Dumnezeu și a pedepsei dumnezeiești preste păcatele noastre. Și dacă o femeie bătrână în lucrurile spirituale de tot neștiută la întrebarea mea că oare sămțit-a ea vr'odată păcatele ei ca o sarcină grea, răspuse: „Da, ochiul, dacă ajunge ceva în el și conștiința, când o apasă vina păcatelor, foarte doare.“ Și dacă însăși Cain plânge: „Mai mare este păcatul meu, decât să mi se poată ierta.“ (I. Moisi 4, 13.) Și David: „Păcatele trec preste capul meu; ca o sarcină grea, mi s'au îngreuiat.“ (Ps. 38, 5.) Și dacă noi înșine suspinăm sub sarcina păcatelor noastre, și mărirea și greutatea și strașnicia mâniei și blăstemului lui Dumnezeu, și întreaga mărime și greutatea cea strașnică a pedepsei păcatelor, — care toate le-a suferit Fiul lui Dumnezeu în locul nostru. Omul ce nepocăit, netrezit, nereînțit și nesfințit poate cele de multe ori foarte mult și foarte greu păcătui, fără ca să fie de greutatea păcatelor sale apăsător, sau și numai neliniștit. Chiar și un David, omul după inima lui Dumnezeu, putu foarte greu și nelegiuit păcătui, fără a fi apăsător de mărirea vinei sale, sau a cunoște greutatea păcatului, până nu i-a deschis Dumnezeu ochii asupra sa, precând vorbi către el prin profetul Natan. Numai apoi strigă el: „Rănele mele sunt împuțite, puruiate, de nebunia mea.“ (Ps. 38, 6.) Mai înainte conștiința trezită, omul reînțit începe a cunoaște păcatul său, cum este păcat, și greutatea mâniei și

blăstemului lui Dumnezeu preste el, și vrednicia sa de condamnare în cătva a vedea. Dacă apoi propășește reînțirea omului întreg, a întregii sale ființă și curățirea de toate păcatele lui, și întreaga sa sfințire și formare în chipul și ființa lui Dumnezeu, — cu cât mai asemenea îi vom fi, cu atât mai mult vom cunoaște distanța cea foarte adâncă și foarte îndepărtată între El și noi, între curățenia și sfințenia lui și a noastră și prin urmare, cum e pentru fapuri păcătoase cu neputință a cunoaște cât de grea este sarcina cea năpraznică a păcatelor noastre vinei și vredniciei noastre de condamnat, și pedeapsa blăstemul și mânia lui Dumnezeu pentru păcatele noastre pe El, garantul și mijlocitorul nostru pentru noi, zăcu; și cât de nespus de greu El în toate acestea a purtat pentru noi. (Ioan 1, 29. 36; Isaia 53, 4—7.) Cu cât mai mare ne-ar apărea nouă lucrarea și suferința Domnului nostru și iubirea lui către noi și faptul său întreg de mântuire și de iubire, și minunea cea mare a învierii din morți, dacă noi numai aproximativ am putea cunoaște și înțelege, cât de mare era greutatea păcatului a vinei și a pedepsei și a blăstemului și a mâniei lui Dumnezeu, care o luă Dumnezeu de pe noi și o puse pe El, și care El — ca noi să nu o purtăm pe veci — o purtă în locul nostru. Numai după ce a plătit El toată sarcina păcatelor noastre, sarcina vinei și uricături și a pedepsei și a blăstemului și a mâniei lui Dumnezeu pentru toate păcatele noastre, putea și trebuia să-l învieze mărirea Părintelui, contra cu toată puterea împotrivoare și rezistentă a Satanei. Deasemenea este și cu învierea noastră spirituală din somnul păcatului și din moartea spirituală în păcatele noastre: Ce-i drept Iisus nu numai că ne-a făcut aceasta prin lucrarea și suferința cu puțință, ci a făcut spre favoarea noastră încă și spre o pretensiune a dreptății dumnezeiești; înse deoarece păcatul nostru,

năprăznicia păcatului nostru, care noi nici când n'am cunoscut pe deplin, și tot așa stricăciunea cea nici odată cunoscută a ființei noastre să împotrivesc la aceea, și trebuie puse din mijloc — iar Satana cu toată puterea sa, care o are el prin păcat și prin stricăciunea în noi lucrată, să împotrivesc la aceea, — deci pretinde aceasta încă o putere preste toate cuprinderile omenesci putere dumnezească. Aceasta putere nespusă de mare alui Dumnezeu, — care este împotriva a toată puterea păcatului nostru și a stricăciunii deplină a păcatului în noi, și contra la toată puterea Satanei, care el prin păcatul nostru și prin stricăciunea noastră în noi are — lucrează o deplină inouire, transformare, recreare, sfințire și curățire a întregii noastre ființă, este „puterea lui Dumnezeu în noi, care noi o credem după lucrarea tăriei lui puternică.” Toată credința adevărată și în fapt ferocitoare este sângur lucrul puterii măreață alui Dumnezeu în noi, precând o produce „după lucrarea tăriei lui puternice, care a lucrat-o El întru Christos, precând l-a înviat dintre morți:” Unde lucrează Dumnezeu adevărata credință, acolo lucrează El și o deplină creare nouă și întregă inouire, curățire și sfințire a toată ființa noastră. Unde nu-i o viață și ființă în fapt pioasă, acolo nu-i nici cu credința nimic. Unde una lipsește, nu poate fi cealaltă: Dumnezeu nici odată nu face una fără de cealaltă. Unde nu este o ființă nouă dumnezească, nu poate fi nici credința; și unde nu este credință adevărată, nu poate fi nici ființa adevărată dumnezească: Christos era amândouă, dară n'a făcut cu puțință una fără de cealaltă. După ce Dumnezeu dădu pre Fiul său pentru noi toți, și l-a înviat prin puterea sa cea măreață, ne poate El — prin tot acea putere și după tot acea tărie puternică — și pre noi a ne învia, lumina, renoi, converti, recrea și pe deplin curăți de păcatele noastre și a ne sfinți pentru Dumnezeu și a lucra în

noi adevărata credință, în care totdeauna să cuprindă cea mai deplină predare lui Dumnezeu.

De cunoaștem noi — după dorința și rugăciunea lui Pavel — mărima cea măreață a puterii lui Dumnezeu și lucrările tăriei lui puternică în Christos, și lucrul cel mare alui Dumnezeu, ce El prin Christos și în Christos a făcut pentru noi, — atunci nu ne va fi greu a cunoaște și a crede, că El și din cele mai adânci adâncimi ale stricăciunii pe deplin poate scăpa și sfinți pentru Dumnezeu și a-i face părtași vieții sale dumnezești și naturii sale dumnezești și mării ființei sale dumnezești și-i poate și vrea pe deplin săi formeze în chipul său — Și de altă parte: credem noi în fapt după lucrarea puternice sale tărie și suntem noi în fapt prin mărirea cea măreață a puterii lui născuți și de tot curățiți de păcatele noastre și consacrați lui Dumnezeu și sfințiți și părtași vieții dumnezești și ființei lui și naturii lui dumnezești, — atunci vom și cunoaște noi — după dorința și ruga lui Pavel — tot mai mult, că toate acestea sunt numai mărima cea măreață a puterii lui, în noi, și numai lucrarea puternice lui tărie în Christos Iisus.

(Continuăm.)

Cine trăiește cum să cuvine?

Cine așa a trăit, că amintirea trecutului nu-l apasă.

Cine așa trăiește, că nu-și crește acuzările viitorului.

Cine cele lui înerezute, adică datorința sa totdeauna o împlinește cu conștiințioșie, acela să roagă totdeauna.

„Căci Dumnezeu iubi lumea atât de mult, încât dete pe Fiul său unul născut, pentru ca ori cine care crede într'însul să nu peară, ci să aibă viață vecinică.” (Ev. Ioan 3, 16.)

PENTRU COPIII NOSTRI.

Colecțat de B—r.

Istorie despre Saveta cea făloasă.

În comuna E. a fost Saveta Ball-dorf cea mai frumoasă fată. Asta nimenea n'a știut-o mai bine, ca însăși Saveta. Mama ei tot la aceea s'a trudit, ca să o desvețe de făloșia ei, și pentru aceea umbla ea câte odată foarte aspru cu fata, asta o gândiră barami ceialalți copii. Dară Saveta totuși iubi mai mult pre mama ei, că știa bine, că numai din iubire e așa aspră cu ea. Saveta nu era în nimic așa închipzuită, ca pe părul ei, care deja în vrista de opt ani să așeză în valuri grele, moi ca mătasă pe umerii ei. Nici când nu s'a lăsat să nu-i perie părul, îl peria și împletea, pentru care de multe ori întârzia din școală că să opră mult cu părul ei. Mama ei o amenință mai de multe ori, că-i va tăia părul. Asta ar fi fost foarte grea pedeapsă pentru ea și pentru aceea nici nu voia s'o facă mama ei până atunci, până când fata nu o merită într'adavăr. Saveta foarte bucuros petrecea vremea ei înaintea oglindei. În sfârșit o opră mama, ca fără de îngăduința ei nu-i mai iertat a merge la oglindă.

Firește li era rușine a face aceea, iar mama gândi, că eu aceasta a făcut capăt uritului obicei; dară într-o zi, când intră în odaia Savetei află copila pe un scaun înaintea oglindei și își făcu acolo în ea tot felul de schimoseli.

„Ce faci tu aici Saveto?” întrebă mama. Spăriată și rusinată își plecă ea capul și să cobori iute de pe scaun.

„Elisaveto, nu te-am oprit eu pre tine, ca fără de îngăduiala mea nu-i iertat să mergi la oglindă?” strigă mama.

Saveta știu, că mama ei e acuma foarte mândrosă, că numai atunci o nu-

mea Elisaveta, când s'a mâniat tare pe ea. Înțepu a plânge.

„Ai uitat? Decând eu te-am oprit ai făcut-o mai de multe ori?”

„Da” zise Saveta, că pe lângă toate smintele ei totuși era o copilă iubitoare de adevăr.

„Așa, mai de multe ori ți-am spus, că-ți voi tăia părul, dară acuma o fac. Îmi pare tare rău, dară nu vreu că mica mea Savetă să fie așa făloasă, ca o pănă sau să fie nesupușă, că nesupunerea e mai rea că făloșia. La aceasta luă mama niște foarfece mari și cu toate că Saveta plângea, tăie ea din părul cel frumos, lung o bucată mare, așa că părul Savetei era mai așa scurt, ca la copii.

Plângând să duse Saveta și să ascunse de frații ei, că să temu a să arăta fără de păr, că știu, că tata și frații o vor întreba, unde i-a rămas părul.

După ce merse, luă mama buclele cele frumoase de păr, pe când aruncă pe ele niște priviri gingașe, le ascunse cu grijă într'un scrinșor și zise: „Peste puține ani iarăși va crește părul bieteii mele Savetă.”

„Unde-i Saveta?” întrebă Carol cel mai bătrîn fiu la cină.

„E foarte întristată, că a fost nesupușă și pentru aceea i-am tăiat buclele de păr,” zise mama.

„Oh mamă!” strigară fii toți odată.

„Da, fiilor mei, nu ar fi la loc, a o crește pre ea ca fată făloasă nesupușă. Cu vremea încă va fi mulămitoare pentru aceasta.” „Da; asta și eu o gândesc, dacă și acuma eu greu o va purta,” zise tata; „dară unde-i ea acuma? Meargă unul dintre copii și o caute; sau nu, eu însumi merg,” zise d-l Ball și să sculă. Nu preste mult veni napoi cu Saveta. Mai întâiu își ascunse capul după umerii tatălui dară apoi cină liniștită.

După câteva zile trimeasă mama pre Saveta într'o ospătărie cu o coșară de haine, care nu era departe de acasă; coșara era acoperită cu o acoperitură vechiă și d-nă Ball porunci Savetei, ca să aducă aceea regulat acasă.

„Pe cale nu te juca, mergi și vină cât de iute numai poți, atunci poți fi la vreme la școală, dară nu uita, ce ți-am spus,” adăugi ea.

Saveta se făgădui, că se va grăbi. Merse la ospătărie, și cât de iute putea, a predat hainele și merse napoi.

Dară nu preste mult uită ea cuvintele mamei, puse jos coșara și să culcă pe pajiștea verde.

Pecând să uită astfel naintea ei, picară ochii ei pe acoperitoarea cea vechiă, ce coadă pompoasă ar fi din aceea. Ea sări sus și legă acoperitoarea pe după sine, trăgând capătul după ea, să preumblă în sus și-n jos cu mare făloșie, de tot farmecată pentru noua ei pompă. Astfel ocupată, uită că are a merge la școală și tot aceea, ce era în jurul ei. Deodată numai o grăiește cineva „Saveto”. Când privi sus, văzu pre mama ei, care o căuta. Saveta să păru naintea sa ca năucă, când văzu după coada ei pre mamă sa.

„Ce faci Saveto?” o întrebă mama, așteptând răspuns Saveta trebuia să răspundă. „Așa o făcui, ca și când ași fi o doamnă mare și acoperitoarea îmi servi ca coadă.”

„Tu mi-ai făgăduit, că te vei grăbi la ospătărie, și vei veni napoi fără ca să te joci pe cale.”

„Da, am uitat, cu adevărat am uitat manuiă.”

„O cred, dară pentru ce ai uitat?”

Saveta să gândi o clipă, apoi zise cu glas lin: „am auzit, că un domn zise în ospătărie: Ce o copilă frumoasă!”

„Mai cuminte ar fi făcut, dacă ar fi zis: „Ce o fată năucă, făloasă-i!”

Nu preste multă vreme, într'un după amiază liber o vreme, într'un după nevăzându-o, pleacă mama ei a o căuta în sfârșit o găsi în câmpul de după casa lor, cu un cerc sub haina ei scurtă umbra făloasă, iarăși de tot farmecată asupra sa. D-na Ball nu să putu mai nainte opri, ca să nu rădă de hăbăucia fetei ei, dară în clipa următoare făcu o față foarte serioasă și fără de cuvânt merse în casă.

Saveta mersă îndată după ea. „Astădată nu te voui pedepsi, că mi se pare, că nu-ți mai folosește,” zise mama. „Dară sunt foarte întristată, că fata mea e atât de nespusă.” Saveta nu era îndestulată cu aceasta, după puțină tăcere zise ea: „Mamă, acuma am votat în mine, că nici odată nu voui mai fi făloasă, ca văd că asta te întristă.” „Îmi pare bine, că aud asta din tine, Saveto, dară nu uita a cere ajutorul lui Dumnezeu, că nici când nu va îngădui, ca din voia ta proprie să scăpi de făloșia ta.” Saveta a chemat pre Dumnezeu întru ajutor, și El, acărui urechi sunt totdeauna deschise, care ascultă și cererea celui mai slab copil, a dat putere Savetei, ca să poată sta contra ispitei. Prin puterea lui atât de modestă s'a făcut, pe cât de plăcută era, așa, că nu s'a putut ști, ce să se minuneze pe ea, modestia ei sau frumseța ei.

Cea mai bună veste.

„Care-i cea mai bună veste, care voi ați auzit oarecând?” întrebă o învățătoareasă în școala duminicală de copii. Tot ochiul era spre ea așintit și să văzu, că fiecare vrea să dea răspuns. Unul zise: „Dacă ar veni tata acasă din calea lui îndepărtată,” altul:

„Dacă capăt haină nouă,” al treilea: „dacă capăt premiul în școală,” și așa mai departe. În sfârșit zise o fetiță cu fața strălucindă: „cea mai bună veste, ce am auzit cândva este, că Domnul Iisus a venit în lume, ca să rescumpere pre păcătoși.” *Ig. T.*

Dapoi voi iubii bopii, ce ziceți, care-i cea mai bună veste? Gândiți bine, că și cea mai bună și mai înbucurătoare veste pământescă trece, dară vestea Domnului Iisus rămâne și atuncia, când cerul și pământul vor trece. Asta veste fericitoare o primiți voi în inimă.

„Cei ce căută pre Iehovă nu duc lipsă de bine.” (Psalm 34, 10.)

DIN FĂURIE.

Mr. Hearst, unul din cei mai în-sămneți editori americani, îndrumă în „New Orleans Item” cu ironie singeroasă la aceea contrazicere, în care să află guvernul american. De o parte pune el din nou și din nou iubirea sa de pace și neutralitate cât mai solemn în frunte, și de altă parte lasă el să fie liverate la vrăjmașii nostri tunurile, în care să câștigă miliarde. La aceasta începe el cu rugăciunea pentru pace, care a ordinat-o prezidentul Wilson pentru toate căsile de rugăciune a marelui republică. Dumnezeu, așa continuă el, a ascultat rugăciunea noastră. El a creat o poziție, care este piatra de cercare pentru sinceritatea noastră. Războiul nu s'ar putea continua, dacă noi, cari ne-am rugat pentru pace, nu am lifestra arme și bani spre continuarea războiului. „Doamne, Creatorul marelui Părinte oamenilor, noi te rugăm, ca tu n'indurarea ta să clătești inimile oamenilor, ca să se lase de războiu și să începă iarăși, a trăi în iubire și înțelegere, a sămăna și a seceera fructele pământului a schimba câștigul lucrului lor și a trăi ție spre mărire și lor însăși spre fericire. Indură-te de lumea ta și clătește inimile ațelora, cari poruncesc oamenilor, ca să aducă, curând popoarelor jeline și suferinde pacea!”

Asta să fie fost dacă nu în vorbe sunătoare, dară totuși după Spirit rugăciunea americanilor din inimă desinteresată, compătindă.

Dară mai sunt oameni, cari s'ar. fi învățat, că pustiirea altor țări le aduce lor dobândă în casa proprie. Și acești oameni adaugă pe fața rugăciunii pentru pace o altă rugăciune, care să lasă cum urmează formulată:

„Dară când te rugăm noi astfel, Părinte ceresc, a avea compatimire cu omenimea și a dărui lumii pacea. te rugăm totuși cu umilință, a nu

grăbi așa tare cu aceea. Îngăduie-ne nouă, cerescele Părinte, a te ruga, a gândi, că mulți dintre servii tăi cei mai bogați și mai drepti, cari onorează numele tău și împodobesc altarele tale, ale poști o câteva luni de războiu, ca să aducă profitul imprumuturilor lor de războiu și să poată asigura plățirea cambiilor lor pentru lifestra munițiilor. Doamne, noi dorim foarte serios dară toț nu, nainte de a aduce servii tăi în Wall Street (unde locuiesc miliardarii) afacerile lor în capăt și cărțile lor în regulă. Doamne, noi te-am ruga, a porunci omenimei pace, dară este bună nedejde, a imprumuta mii de milioane pe mare profit, dacă tu ești compatimitor și mai aștepti o câteva luni, că tu o ști, că nouă ne lipsese bani. Binecuvântă, Doamne, servii tăi, cari stau la cărma țarei și căroro s'a dat înțelepciune, a cunoaște bine acestea lucruri, servii tăi în Woshington, cari s'au luptat puternic cu tine în rugăciune pentru pace, înse fără a suferi, ca afacerile servilor tăi, a fabrica armele pentru soiul cel eminent, cum au legat acești servi în Woshington business (afacerea) și pietatea într'una.”

Oare nu sună aceasta rugăciune născocită, așa continuă Hearst, despretuind pre Dumnezeu?

Oh da, ea sună despretuind pre Dumnezeu! Încă cu mult mai despretuitor de Dumnezeu înse este fățarnicia acelor, cari nu să roagă astfel prin cuvinte, ci prin fapte, zi după zi!

* * *

Un poet de curte englez a întipărit proprizițiunea: „Cel ce să luptă pentru Anglia, să luptă pentru Dumnezeu; cel ce moare pentru Anglia, doarme la Dumnezeu.” Oare iertatu-ni nouă a cugeta astfel? Nu, cel ce să luptă pentru patrie și pentru Regele său pământesc, dară ca un rescum-părat prin sângele Mielului, acela poate avea nedejde a ajunge fericit în împărăția vecinică; iar cine s'a luptat mai cu atâta bravură, mai pe atâta a fost de lăudat și distins, dară nu-i

Împăcat cu Dumnezeu, nu are nici o nădejde pentru vecinicie.

* * *

Un ostaș serie din câmpul de luptă despre scrierile religioase cum urmează: „Foi împărțese eu multe. Unii le citesc iute și fără de gând; alții zic: „Lucruri pioase? Nu, mulțămesc, nu sunt păpușă.“ Numai foarte puțini le cetesc bucuross, dară eu le dau cu rugăciune, și apoi va și binecuvântă Iisus acest lucru modest...”

... Eu putui în lupta întreagă foarte liniștit rămânea, eu sântese apucabil apropierea lui Iisus și puterea lui scutitoare! Oare nu să plătește a urma așa unui Domn?”

Oh da. Cu Iisus suntem în tot locul scutiți și linișțiți; fără de El nici acasă pe patul nostru nu suntem siguri de iad.

LECTIUNI DE DUMINECĂ.

Duminică, în 5. Martie.

9. Uciderea lui Stefan.

Faptele 7. 54- 8, 3.

Cuvânt de aur: „Fii credincios până la moarte, și-ți voi da cununa vieții.“ (Apoc. 2, 10.)

În rândul din urmă am auzit noi despre cei șapte îngrijitori: alegerea și activitatea lor. Între acești șapte era și Stefan. Noi avem despre el o deosăbită, memorabilă înșămnare. El era plin de Duch sfânt și pietate. O credință deosăbit tare avea loc în el. Noi vedem și din predica sa frumoasă, că era un bărbat eminent. Astădată cetim noi despre uciderea lui cu pietre. El vorbise oamenilor cu mare îndrăzneală și nu căuta la fața și rangul oamenilor. Dară noi trebuie să știm, că învățatura lui Dumnezeu despre jertfa cea sângeroasă alui Iisus și că ei, ascultători lui, l-au crucificat. Așa ceva ei nu pot auzi: și

scrișnesc cu dinții, dară Stefan nu plânge, el nu cârtește că are să moară, ci cu cea mai mare bucurie să predă în mânele Domnului său, pre care-l privesc ochii lui sus, la tronul Părintelui. Fericit Stefan!

Duminică, în 12. Martie.

10. Eroii credinței.

Ebrci 11. 1-12, 2.

Cuvânt de aur: „Să facem cu răbdare cursul, care stă înaintea noastră, căutând la Iisus, autorul și împlinitorul credinței.“ (Ebr. 12, 1-2.)

Noi am auzit în Duminica trecută despre Stefan, întiul martir. Am înțeles despre marea lui credință și îndrăzneală. Și despre moartea lui am auzit. El n'a murit ca un timid, nu, ci ca un vitea, un erou. Pentru aceea și poate el ca un erou mare sta în istoria creștinismului. Dară noi cetim astăzi și despre alți eroi. Aceștia au fost eroii credinței vechiului Testament. Noi îi aflăm înșirați cu numele: dară apostolul spune spre sfârșit, că ar mai fi și mai mulți. Toți aceștia s'au luptat, căutând o cetate neclătită, adecă netrecătoare, și pentru aceasta au și răbdat multe. Ba ne spune, că lumea nu era vrednică de ei. La sfârșitul lecției noastre inșe ne arată apostolul pre cineva, care și dacă ceilalți eroi ni sunt puși de pildă, ca să urmăm credința lor. El este mai mult: este Domnul Iisus, la care privind, să-l urmăm. Oh urmați dară lui iubiți copii!

Duminică, în 19. Martie.

11. Filip și Eunuchul.

Faptele 8. 26-40.

Cuvânt de aur: „Oare înțelegi cele ce cetesi.“ (Fapt. 8, 30.)

În Duminica trecută am auzit noi despre eroii credinței, și am căpătat îndemnarea, a căuta la Domnul Iisus, care este autorul, adecă începătorul și îndeplinitorul credinței. Foarte bine

o facem noi, dacă în fapt ascultăm sfatul apostolului și căutăm la Iisus, că în oameni ușor putem descoperi defecte, dară El singur este perfect. Astăzi auzim noi despre Filip, unul din cei șapte aleși. El ajunsese prin persecuțiune în Samaria, și de acolo căpătând îndrumare dela Duchul sfânt de care să vede că ascultă, merse la drumul unde află pre Eunuch. Acesta cetește ceva. El este uimit, că deși om cult, nu înțelege el aceea ce cetește. Iarăși la îndrumarea Duchului să apropie Filip și-l întreabă, de înțelege. Noi am cetit respunsul. Apoi vedem pre Filip ca predicător și în sfârșit, la credința Eunuchului, ca botezător. Mai odată vine Duchul și-l răpește pre Filip. Dară Eunuchul nu-i întristat, că în inima lui a început cuvântul lui Dumnezeu prin credința în Domnul Iisus. Toate acestea le-a lucrat Duchul sfânt. Și fericit este, care ascultă de glasul sfântului Duch.

Duminecă, în 26. Martie.

12. Pocăința lui Saul.

Faptele 9, 1—31.

Cuvânt de aur: „Acesta este cuvânt credincios, și vrednic de toată primirea: că Christos Iisus a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși, din care cel dintîiu sunt eu.“ (I. Tim. 1, 15.)

Noi am auzit nainte cu trei săptămâni despreuciderea lui Stefan, și la sfârșit este amintire despre un tânăr anume Saul. Acest Saul însă după răzbunare asupra creștinilor, că era un fariseu fanatic. La persecuțiunea lui și altor toți de ai săi să imprăștie biserica în toate părțile. Așa ajunsese și Filip, desprecare am auzit în Duminica trecută, în Samaria, și astădată pleacă — împuternicit de preoțime — spre Damasc ca cel mai amarnic vrăjmaș a creștinilor, dară nu ca vrăjmaș ajunsă el acolo. Pe cale îl întimpină Domnul creștinilor și vorbește către el cuvinte serioase. De aici încolo Saul nu era „vândut“

„ori cumpărat“, cum aceasta prea de multe ori să întâmplă între oameni, ci deveni un martor fericit a Domnului. Tot așa o pățiră mai mulți vrăjmași ai lui Iisus, cari astăzi sunt cei mai buni marturi ai lui. Dapoi tu de care lature stai? Urmărești tu pre Iisus, sau îl urmezi?

A II-lea pătrar.

Duminecă, în 2. Aprilie.

13. Enea și Tabita.

Faptele 9, 32—43.

Cuvânt de aur: „În toate dându-te pre tine esemplu de fapte bune, arătând în învățătură nesticare, serioșitate, sinceritate.“ (Titu 2, 7.)

Două lucruri minunate ne arată nouă lecția de astăzi. Amândouă să lucrează de apostolul Petru, prin puterea credinței și pentru a să mări numele Domnului Iisus Christos. Unul să face cu Enea. El e bolnav greu, încât nu putea umbla. Petru îl găsește și zice: Enea, te vindecă Iisus Christos, scoală-te, și-ți așterne. Enea să scoală și-i sănătos. Asta s'a făcut în Lidda. De aici merse Petru, fiind chemat la Ioppe. Acolo încă era o femeie, ucenică a Domnului, care îmbolnavindu-se muri. Aceasta era vestită pentru faptele ei bune. Petru ajungând acolo încă face o minune, că o scoală din morți; nu puterea lui Petru, ci precum o spune el în alt loc: credința în numele lui Iisus Christos a lucrat această. Nu s'au făcut acestea pentru a fi Petru laudat și vestit, ci s'au făcut, că să se arate puterea lui Dumnezeu, și ca mulți să onoreze pre Fiul lui Dumnezeu. Domnul Iisus și astăzi lucrează minuni cu aceia ce să încred în El și-l urmează cu deplină predare și iubire.

Duminecă, în 9. Aprilie.

14. Petru și Corneliu.

Faptele 10, 1—23.

Cuvânt de aur: Rom. 10, 12.

Toată zecimea.

(Sfârșit.)

Eu o știu acumă dela așa mulți frați, căroră le-am dat sfatul în public sau în convorbire singulară, că și ei tot așa o pățiră ca mine. Nu-i încredere către Dumnezeu! Noi avem șasă copii și furăm nainte războiului batjocuriți pentru aceasta și riși. Toți sunt, mulțămită lui Dumnezeu! sănătoși, cu puteri bune înțelegătoare și cu poftă bună (foame) dela Dumnezeu înzăstrați, așa că eu și în asta privință cunosc problema și chieluelile unui stăpân de casă. Dumnezeu m'a dat mie acumă o sănătate minunată. De cam zece ani am lipsit eu cam zece ori unsprezece zile din ca „bolnav” serviciu, și încă în martie 1910, când prin rugăciunea a doi frați după Iacov 5, 14—16. aflai vindecare temeinică de reumă, care pe sfârșitul lui ianuară mă legase greu. Cu dureri nespuse abea mă trăgeam de multe ori în serviciul meu, nu că puteam merge.

„Domnu-ascultă ruga,
Oh ce chiar nemeritat!”

Eu am cercat-o, cereați-o și voi!”

Toate aceste nu le scriu eu, ca să mă laud, ci spre onoarea lui Dumnezeu, cel ce ține făgăduințele sale. (1^a salm 50, 14. 15.)

Eu cunosc pre „cel mîncău”, despre care este vorba la Mal. 3, 11, cum pășește el nainte în cercurile lucrătorilor; ca stare fără de lucru, schimbarea deasă a locului, boală cu ajutorare slabă etc.

Eu cunosc pre „cel mîncău”, cum apare el la meseriași și comercianți: cu computuri neplătite, lucruri rău reușite, mult năcaz cu lucrătorii și cu aplicații etc.

Eu cunosc pre „cel mîncău”, cum să prezintă el în cercurile oficianților: călătorii de recreare fără de recreare, copii bolnavi, computuri mari dela medici și încă alte lucruri.

Eu cunosc pre „cel mîncău”, cum propășește el la plugari și la mărinari cu toate că din cei din urmă rar are

vr'unul frupte în țarină s'au butuc de de vie în grădină. (Dară oare voi cetitorilor nu cunoașteți pre acest „mîncău” în colibile, ori curțile voastre prin pagube în vite, bani, doară că ați jirat pentru alții și trebuie să plătiți, prin morburii cu spese mari etc.? Cunoașteți voi pre acest „mîncău” la voi, și ce faceți la îndelătucarea lui? Gândit-ați barem una dată pentru ce voi murmurăți în lipsele voastre și tot cărtiți contra celor mai bogați, cari încă au „mîncăul” în căsile lor? Oare ce fel de mîncău este războiul acest sângeros asupra patriei noastre și tuturor țărilor?)

Dară încă cunosc deja ceva din „țara prețioasă”, despre care e vorba în a 12-lea vers, și dacă va da Domnul milă încă și mai mult vom cunoaște noi din aceea.

Cât de prețios ar fi, dacă prin această mărturie treziți, și alții ar da spre întărirea credinței altora și spre îndemnarea pentru toți ar seria, aceea ce au pățit ei în această privință!

Dară oare numai cei mari să aibe așa o cassă a zecimei sau a Domnului? De câte ori ajung copiii în aceea stare, a căpăta bani de mulțămită pentru servicii mici sau pentru ceva lucru faptic, care-l fac! Voi iubiți copii, dacă cetiți aceste șire, dați și din venitul vostru mic cu omenie „zecimea”. A da este char! „Satură-ne demineafa de îndurarea ta, ca să ne bucurăm și să ne veselim.” Așa să ruga dea Moisi, omul lui Dumnezeu. (Ps. 90.) În noul Testament stă la Faptele apostolilor un cuvânt: a Domnului Iisus: „Mai fericit este a da decât a lua.” (cap. 20, 35.) Luați-vă o cutiuță mică, scriați pe ea: „Zecimea întregă” și puneți în ea cu inima veselă jertfele de mulțămită. Voi ați avut deja așa multe ocațiuni, în școala Duminecală, pentru misiunea păgânilor sau alt cum a căștiga o deosebită binecuvântare.

Dară toți, cari au cunoscut acest adevăr și încă nu au cercat pre Dumnezeu după acest cuvânt, să fie urgent rugați, a lăsa toate pretextele

(vorbele goale, cu cari să seusă) de o parte și a face după cuvântul: „Cercați-mă!”

De sigur vor ajunge aceste șire și la vederea așa unor oameni, cărora deja multe s'au străcurat prin mâni. Acolo apoi nu merge dela învingere la învingere sau dela putere la putere, cum cetim la Ps. 84, 8.

Dacă va da Domnul poporului nostru biruința, se vor deschide pentru cei pioși uși ce erau până acuma încuiate, și acolo vor fi mijloace de bani foarte de lipsă. Duchul său cel bun ne va și arăta, cine este „deaproapele nostru”, și eu nu îndrănesc a socoti, câtă binecuvântare va veni dela Dumnezeu preste creștini, și cum aceia, cari voiau să rămână păgâni, vor trebui să fericiască pre aceia, cari au fost *ascultători și fucători* a acestui cuvânt alui Dumnezeu!

„Cel ce samănă cu scumpătate, cu scumpătate va și seceră; iar cel ce samănă cu dărnicie va și seceră cu dărnicie” (în binecuvântare zice o altă traducere.) II. Cor. 9, 6.

De R. P. în *Wge.*

Mateiu 24, 7.

În ziua de 26 ian. n. la oarele 8^{1/2} dimineața am sămțit, șezând la masa de lucrat și consumând dejunarea, cum s'a clătit cu mine scaunul și masa și auzii napoia mea zuruire. În clipa întâmplării am gândit, oare ce să fie, dară deoarece aceasta jucare de masă ținu câteva secunde constatai, că s'a cutremurat pământul. Să cetim versul sus sămnat odată cu mare interes și să vedem ce să întâmplă în lume, apoi să zicem: Da, Doamne, adevărat este cuvântul tău! Apoi să gândim la zidirea împărăției lui și să ascultăm ce mai zice: Priveghiați!

„Iacă vin ca un fur. Fericit este cel ce priveghiază, și păzește vestmintele sale, ca să nu umble gol.” (Apoc. 16, 15.)

MISSIONE.

Conferințele din februarie. După cum am fost avizat în numărul din febr. a acestei foi, că vom avea conferinți prin adunările române, așa s'a și făcut. În 15-lea ajunse fr. Scheffler la Körösbökény, unde erau frații la olaltă și după o învățătură edificatoare s'a ținut consfătuirea. Deja aici s'a arătat lipsa cea mare de lucrători, care în general este, mai ales din cauză războiului. Lucrătorii ce-i avem, sunt de o parte înaintați de ani și de altă parte de totului puținii. Aici începuse fr. Scheffler a căuta și a întreba despre frați mai tinări, cari să iee apoi sus lucrul bătrânilor. Seara s'a ținut un serviciu dumnezeesc, la care au participat mai mulți ascultători.

În 16-lea dimineața mersemăm însoțiti de fr. Sida la Kurtakér. Aici s'a schimbat planul, care fu făcut în Bpesta, deoarece aici să și cuvinea a fi, că aici este centru cercului și aici trebuiau și 2 diaconi aleși, ceea ce aici mai bine s'indeplinit. Adecă planul așa și era, ca mai nainte să fie centrul cercurilor cercetat, iar apoi poate fi conferința și în alte locuri ținute, unde este loc potrivit. Și aici s'a ținut mai nainte o învățătură edificatoare, și la oarele de după amiază consfătuirea. Aici fură și 2 diaconi aleși și rânduiți, ca să fie întru ajutor premergătorului cereal în locul celor ce au mers și mai aveau a merge la oaste. Mai veniră și alte lucruri și întrebări înainte, cari netrezindu-se, s'a ținut seara serviciului dumnezeesc care fu bine cercetat.

În 17-lea dimineața ne-am făcut pe cale spre Talpoș. La gara din Cermei ne-au așteptat 2 frați cu trăsura, și și după amiază de timpuriu ajunserăm scopul. Seara avurăm un serviciu binecercetat. A doua zi dimineața încă s'a ținut un serviciu edificator și după amiază după consfătuire s'au ales și întărit 2 frați ca diaconi. Și aici,

ca în tot locul, s'a arătat lipsa de lucrători. Seara să mai țină un serviciu dumnezeesc care era bine cercetat.

În 19-lea d-a-veni fr. Țirban cu trăsura după noi, și așa ajunserăm pe o cale foarte grea până la Feketetót. Acolo avurăm seara serviciu dumnezeesc. A doua zi fiind duminică s'a ținut serviciul dumnezeesc de dimineața, după care fu puțină consfătuire cu frații cei ce conduc cauzele cercului. După amiază la 2 oare încă fu ținut serviciul dumnezeesc, după care s'a ținut conferința. Și aici lipsa de lucrători este mare, că fr. Țirban trebuia să meargă la armată. În locul primi fr. Moț Petru însărcinarea, a servi cât poate adunărilor. Seara încă s'a ținut serviciu dumnezeesc, care era frumos cercetat.

În 21-lea dimineața veni trăsura dela Tulka după noi, cu care am mers acolo. Calea era și pentru cei 4 cai destul de grea. Acolo ajungând mersem la adunare unde erau frații la olaltă. S'a ținut mai înainte o învățatură edificatoare, după care veni consfătuirea bătrânilor, iar după amiază era conferința. Seara încă avurăm un serviciu dumnezeesc și popor număros.

În 22-lea de dimineață ne-a dus trăsura la Salonta unde cercetarăm pentru puțină minută pe bătrânul fr. Tóth. El tocmai venise acasă din călătorie și s'a bucurat de noi. Apoi mersem la gară și seara am ajuns la Vámosláz. În dimineața următoare avurăm serviciu dumnezeesc, la care au luat parte frații din cerc și încă și din alt cerc. Aici puturăm auzi ceva despre lipsa de lucrători și despre înaintare. După amiază am avut consfătuire spre bine. Seara a fost serviciu dumnezeesc și dimineața merse calea spre gară. Asta era în 24-lea. Toată ziua petrecurăm pe cale pentru că nu aveam o legătură bună a trenurilor. Seara târziu ajunserăm cu trăsura la Tötös. Era spre 11 oare, dară frați ne așteptau în adu-

narea cea luminoasă și prietenoasă. Nici nu ne-am îmbiat mult. Am intrat și vorbiram puțină către adunare. Apoi fiecare la ale sale. A doua zi dimineața au venit frații la serviciul dumnezeesc. Era o bucurie a fi între ei. Consfătuirea de după amiază curse bine, deși s'au arătat ceva greutați în jurul zidirei de adunări. Adecă să nu fim grăbiți cu zidirea, ci să ne socotim teate bine. Aceasta să fie pentru toți ai noștri o îndemnare. Lipsa de lucrători și aici fu mare. Fiind un cerc tânăr, nu avea un comitet regulat, care fu acuma ales. Seara serviciu dumnezeesc, care a descoperit mult interes în inimile oamenilor. Atât aici, cât și în toate locurile s'a găsit lucrul școlii duminicale foarte necultivat. Cu vremea mobilizării cele mai bune puteri fură duse dela noi, și așa ajunse acest lucru mai părăsit ca oricând. La aceasta au căpătat frații îndemnări și încurajări la lucru. La care în unele locuri s'a și arătat bunul efect. Asemenea fu literatura noastră tractată. Frații fură îndemnați a, ceti mai mult în Biblia lor, dară și a căuta foaia lor: „Solul Păcei“, unde încă pot mult bun afla. În armă fu amintit, și aceasta în toate locurile, de frații noștri ostași, cari erau o vreme ca uitați. Noi ne-am rugat pentru ei, dară mai mult gândeam la corpul lor, înse noi trebuie să ne amintim mai ales de sufletul lor. Și la aceasta ei nu au unde auzi vestirea cuvântului; așadară le trimetem în fiecare săptămână ceva de cetit. Dară frații de acasă să ne trimeată adresele lor. Frații arătară în tot locul interes, ne dădură adrese dela ostași și comandari și pe sama, lor' acasă din foaia noastră. Drept așa fraților! Nedormind nimic aceea noapte furăm duși la gară și trenul ne duse la ai noștri jubiți. Frații, pe la cari am umblat, ni sunt în viață amintire. Noi le dorim la toți bogată binecuvântare dela Domnul și încă multe zile asemenea pline de bucurie.

B.

Cămeșa.

Un proverb maghiar zice: „Acărui nu-i cămeșa, n'o iec pe sine.“ Într'un număr a foii noastre am scris ceva despre „Cum judecă oamenii“, și cu toate că nu am amintit numele nimeni, totuși s'a găsit oarecineva, care o fi probat și o fi găsit, că a lui este cămeșa, pentru aceea o luă pe sine. Dară el de sigur o fi luat-o pe dos. Apoi începu a să văieta în o serisoare deschisă, și deoarece o fi gândit, că au fost prea puțini croitorii cămeșei, începu a se năcăji, a scuipa împrejur și pe unul, și pe altul. Dară noi gândim, că dacă 'i se lovește, atunci iee-o numai pe față și o poarte cu răbdare, rugăciune și umilintă. D-sa amintește o mulțime de numi, dintre cari, așa cuget, nu pre toți îi cunoaște, s'au dacă i-a fi și văzut vr'odată, dară n'a avut de lucru cu toți, decăt numai cu puținei din ei. D-sa afirmă că încă a fost baptist, dară l-a scăpat Domnul. Iar dacă numai a „fost“, atunci nu-i mai mult acela, și cameșa cu atât mai bine îi se lovește, că voia să se vire din nou între bapțiști, că aceea a dovedit articolul amintit; dără nu i-a reușit bine. Nouă nu ne pare bine de așa foști bapțiști, că aceia ajung cele de multe ori în încercătură și lor le sună cuvântul cel serios al Domnului: Adu-ți aminte! (Apoc. 2, 5.) D-sa zice, că am scris numai minciuni în „Solul Păcei“, dară n'a amintit care sunt acelea. Apoi ar vrea să ne vază pre toți lá „Hadi-munka“. Doară gândește, că vom fi dați la o parte și calea i-ar fi mai liberă a se viri (Fapt. 20, 29. 30.) Unii din cei ce amintise D-sa și servese patriei în câmpul de luptă, alții încă să poate că vor merge, iar cei ce au trecut de vrâstă nu-i poate nimene pofti să meargă; ne și pare rău pentru părul lor cărunt, că-i desprețuit de oamenii stricați. Așadara a „fost baptist“, acuma însă poate că-i „rătăcist“ și o fi bina ca să se păzască toți frații nostri

de așa unii, că ei nu cu toți vorbesc așa, ci umblă lingușindu-se, ca să se poată mai ușor viri. În urmă încă una: D-sa zice că am scris multe mincinni în Solul Păcei, dară nici una n'adovedit-o. Dară la sfârșitul scrierei sale este în locul numelui său la care tot omul de omenie ce scrie o serisoare, o și subserie cu numele său, cuvintele de multe ori folosite în în foaia noastră: „Din Wge“. Noi înse rugăm pre acela scriitor, a ne arăta numărul și volumul acelei foi amintită în care a cetit acelea. Că de și cetim de mai mulți ani aceea foaie prețuită, acărei nume întreg este: „Warheitszeuge“, noi așa blame n'am cetit încă acolo. Iar dacă D-sa nu poate aceea dovedi, atunci să o știe că-i un mincinos și calumniator ordinar. B.

Un prietin ne mai prețuit.

Când să mută familia X. în locuința cea nouă, să oferi prietinel cel mai intim, a merge cu ei, ca să fie totdeauna la mână și a sta lângă ea cu sfat bun. Oferirea lui să primi, ba, o ținură ca de sine înțeles, ca să meargă cu ei. Mult loc nu pretindea el, nici o chilie deosebită, lui îi era numai trebuință, a fi la familia cea iubită, ca să-i poată servi. El era nepus de bogat și puse întreaga sa avere la dispozițiune liberă. El poșe-dea și puteri de tot minunate, și acele puteri să revărsau preste acela care conversează cu el pregândit. Este că nu mai era el tânăr, dară n'a fost nici odată bolnav și la moarte nici n'a gândit. El să pricepea minunat, a șterge lacrimile, el aducea un val de raze de soare în inimă, și când auzea, că oarecare membru a familiei suspină sub vr'o sarcină, atunci îl mișca cu putere supraomenească, a ușora sarcina. De era cineva bolnav, apoi să încerca el odată a îndrepta pre cel bolnav, din el ieșea o putere de însănătoșare, care tot bolnavul o sâmțea, care-i îngăduia un loc lângă patul său. Iareși să price-

pea el, a povesti copiilor așa istorii grandioase, cum nu le conținea nici o carte de povești în lume, și cel mai frumos era, că el toate însuși le păți și erau absolut adevărate. Dară și pentru tată și mamă avea el multe cuvinte bune, cari la creșterea copiilor, în bucătărie și în afacere erau de mare valoare, ba, chiar și moșul bătrîn cu părul argintat și bogat în pățania vetei putu învăța dela el și a se lăsa arădicat de el. Dacă servitoarea a schimbat puținele cuvinte cu el, atunci făcea și cel mai greu lucru bucuos, ba, stăpâna observă cu plăcere, când a fos Lina la acel prieten, și acum cocierul, la care-i plăcea a bea și apoi bătea caii atât de cu cruzime! Acela desprețuia formal rachiul și caii o simțiră, că a venit acela prietin în locuința cocierului. Așa făcu prietinul formal minuni în casa între-agă, și fiecare, care veni în casă, simți înfrurirea lui. Câte odată putea să vorbească prietinul înfricoșat de tulburat, mai ales dacă făcu cineva ceva ce nu să cuvinea. Apoi erau cuvintele lui pătrunzătoare ca o sabie cu două tăisuri; cu toate acestea să sămțea, că el o cugeta bine și numai pentru ceilalți trăia.

Oare nu putea familia X. să fie fericită, a avea așa un prieten? De sigur! Dacă întrebau după el, îl lăudau cu toți și ziceau: „Da, dacă noi pre acesta nu l-am avea, atunci ar fi foarte trist lucru.“ Ar trebui deci să gândim că ei s'ar fi folosit de acel prietin, unde puteau; dără nu, aceea totuși nu era cazul. Adeseori, când l-ar fi putul folosi, nici nu gândeau la el. Prietinul era de multe ori trist pentru aceasta. Dimineața la masa cea familiară era el deja cu fața prietinoasă de față. Tata căsii îi dădu onoarea, a vorbi mai nainte. Apoi să revărsă gura lui de cuvinte, cari de altcum nu le putea om vorbi. El avea pentru fiecare ceva, o îndrumare, un sfat o învățătură bună, care era de lipsă peste zi. Apoi sedeau toți în liniște și ascultau, dără aceea numai să păru așa. Cugetările tatălui căsii plănuiau o epistoală de afacere, mama căsii.

gândea, ce să fearbă astăzi, Clara, gândea la proba, la care avea să vină astăzi, Willi era în gând acupat cu acuariul său, și Conrad să desfăta la mâta cea mică, ce să juca în unghiu cu lopta lui. Așa veni, că, când să sculară dela masă, de multe ori nici unul nu știa, ce vorbise prietinul căsei, și în cursul zilei să pierdură pentru ei valori de aur. În cursul zilei nu era de multe ori iertat prietinului a-și deschide gura, El fu simplu uitat. Numai seara, când familia era în odaia familiară, atunci încă mai putea el întra. De obicei încerca el și atunci ce-i mai bun, ca cu învățături bune și cugetări adânci a aduce membrii familiei pe o stufă mai înaltă, dără abea începu el, și căscă ici unul și colea altul. Apoi merseră la odiehnă și uitară, ce zise prietenul. Astfel crezură, că i-au făcut destul onoare. Iar prietinul păși întristat la o parte. Toată bogăția lui fu desprețuită, pe din afară îi arătară onoarea, dără dărurile lui nu fură primite, pre cari atât de liber le oferi, și pre el îl durrea aceasta cu amar, că nu-l mai iubiră din inimă. Ce-i păsa lui de onoare, dacă-i fu abzisă iubirea! Numai când îl iubiră și-l traseră totdeauna la sfat, ba, când să folosiră bogățiile lui, numai atunci ar fi fost el fericit, acumă inse era el întristat.

Infam, așa-i? Oare nu ai trata tu cu mult mai bine pre așa un prieten? Oh, cum i-ai fi tu de mulțămitor, cum l-ai iubi tu, cum l-ai folosi tu și te-ai ocupa cu el în fiecare minută liberă!

În fapt, vrei tu să fâgăduiești asta? Bine, atunci o și ține spre bogată dobândă pentru tine. Prietenul e în casa ta. Este Biblia ta. *Din Wge.*

Missiunea noastră de scrieri.

Atențiunea fraților nostri am mai atras-o noi odată la aceea hotărîre a conferinței noastre țărăști, că fraților nostri de pe câmpul de luptă să le trimetem scrieri. O mulțime de adrese a și sosit la noi, la aceștia le și trimetem regulat Solul Păcei, Razele

Aurorei și tractate. Înse aceea observăm, că unii dintre frații noștri ne trimet napoi foile, că așa cugetă, că trebuie să le plătească. În tot cazul e frumos, dacă plătește cine poate, dară nu-i silit. Dapoi că pentru aceea am rugat adunările noastre, ca să ne ajute a acoperi spesele. Așadară frații noștri oștași să-și insemne, că ei nu-i de lipsă a plăti negreșit foile și ar fi la loc, dacă frații noștri din țară ar face în epistolele lor către iubiții lor atenți la aceasta, că dacă capătă foile, să le primească liniștiți, că nu trebuie să le plătească. Rugăm pre frați, a ne trimete și mai multe adrese și să ne scrie și schimbările adreselor lămurit, ca să nu vină foile napoi. Adresele trebuie trimese la: R. Scheffler, Bpest, VII., Hársfa-u. 33.

CĂLINDARE PENTRU CETITUL BIBLIEI

Sunt tipărite și așteaptă să fie cerute de cetitorii cei ce-și iubesc biblia. Dară până acuma nu mulți le-au cerut încă. Grăbiți a le cere, că ele sunt foarte de folos atât la cetirea de casă, cât și mai ales în școala duminicală. Prețul 10 fileri și portul postal.

Să pot căpăta la:
Welker József, Bpest, Hársfa-u. 33.

Întrebări biblice.

1. La cari ocașuri au vorbit animalé?
2. Cine zise: Au doară sunt eu căne?
3. Unde vorbește despre leul tare și leul bătrîn, vipera, șerpele sburător, asini și camile?

4. Unde vorbește, că va face legământ cu fearele câmpului, paserile cerului, târtoarele pământului, arcul și sabia și rezelul se vor stîrpi?

Întrebările din trecut au fost: 1. Iov 41, 12; 2. Plâng. 4, 15; 3. Isaia 63, 19; 4. Judec. 6, 13.

Au găsit: Avramuț Roza, Andras Maria, Andras Roza, Neța George, Barba Sida, Vara-

dinaț Zana, Tortan Silvia Ópálos 1. 2. 3. 4., Trimbîta Anuța și Marica, Grosan Morîța, Hui Florița, Simarton Elena Világos 1. 2. 4., Farkas Mariska și Iuliska Nagylak 1. 2. 3. 4. Avramuț George și Rudău Petru Ópálos 1. 2. 3., Popa Moise Tulka 1. 2. 3. 4., Paladie Vioara Nagy Catița, Marginean Marica Nagylak, 1. 2. 3. 4., Bălc Nița și Iov Catița Rêkes 1. 2.

Deoarece foia vine de acuma tot cam la 15-lea, pot respunsurile pe 1-a veni.

„PATRU ANOTIMPURI“

Calendarul Poporului Creștin

◆ să poate încă căpăta. ◆
Prețul este de 50 fileri.
Călindarele maghiare au trecut.

și calendarul german:
„JAHRESZEITEN“

și calendarul slovacesc:
„ŠTYRI ČASTKY ROKA“
Toate aceste să pot căpăta la:
WELKER JÓZSEF
Budapest, VII., Hársfa-utca 33.

Deși s'a scumpit hirtia cu 100 procente și plata lucrătorilor, totuși vindem noi și acuma călindarul nostru Patru Anotimpuri pentru 50 fileri de exemplar. Grăbiți scriați pentru călindare numai la tipografia noastră la Budapesta. Tot așa și ori ce cărți, biblii, tractate, foi trebuie numai de acolo cerute, că noi în țară suntem împiedecați a trimete, că oficiurile postale nu primesc nici un fel de tipăritură. Așadară scriați la **Welker József, VII., Hársfa-utca 33.** și veți căpăta pe rând de toate. Grăbiți, că poșta lucră foarte întărziind. Scriați românește.

Redactor responsabil:

VASILIU BERBECAR.

Editor: Tipografia Baptistilor din Ungaria.